

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka ve věci

žalobce: **Povrchové úpravy Brno s.r.o.**, IČ: 04176391
sídlem Hájecká 1194/12, 618 00 Brno
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Rybníkářem
sídlem tř. Kpt. Jaroše 1922/3, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2023, č.j. 14293/23/5300-21441-711676

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Krajský soud v Brně obdržel dne 4. 7. 2023 žalobu, kterou se žalobce domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, jímž žalovaný podle § 114 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil správnost rozhodnutí (dodatečných platebních výměrů) Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 6. 5. 2023, č. j. 2760613/22/3002-50521-

711445, č. j. 2760794/22/3002-50521-711445 a č. j. 2761067/22/3002-50521-711445, kterými byla doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období září 2017 ve výši 111 741 Kč, za zdaňovací období říjen 2017 ve výši 93 177 Kč, a za zdaňovací období leden 2018 ve výši 41 580 Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit penále.

2. Správce daně dle závěrů ve Zprávě o daňové kontrole, č. j. 1594443/18/2910-60562-304408 (dále jen „Zpráva o kontrole“), neuznal žalobci nárok na odpočet DPH za předmětné zdaňovací období dle ust. § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), jelikož žalobce neprokázal, že jím deklarovaná zdanitelná plnění fakticky přijal od dodavatelů deklarovaných na daňových dokladech. Žalovaný se s tímto závěrem ztotožnil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Napadené rozhodnutí a přecházející řízení jsou nesprávné a nezákonné. Byla porušena zásada zákonnosti, zásada přiměřenosti, zásada poučovací, zásada vstřícnosti a slušnosti. Došlo k porušení § 92 odst. 2 daňového řádu a porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu č. 36 odst. 1 LZPS.
4. Bylo prokázáno, že žalobce přijal deklarovaný materiál od deklarovaných dodavatelů (popř. od jiného plátce daně), jakož že plnění byla použita k jeho ekonomické činnosti. Žalovaný nevezl v úvahu, že na dokladech vystavených dodavateli je předmětem plnění pouze materiál, zatímco na dokladech vystavených žalobcem je jako předmět specifikováno, k čemu byl materiál použit. Žalobce neprodával odběratelům samotný materiál, ale vykonával pro ně činnost. Nebylo povinností specifikovat, jaký materiál a v jakém množství byl pro tuto činnost použit. Závěr žalovaného, že z důvodu rozdílného označení materiálu na daňových dokladech od dodavatelů a odběratelům nelze dovodit použití k podnikatelské činnosti žalobce, je nesprávný, vycházející z nesprávně zjištěného skutkového stavu.
5. Žalobce navrhoval vypracování znaleckého posudku a výslech svědků, čemuž daňové orgány nevyhověly. Lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 Afs 69/2010-127. Správce daně nerespektoval judikaturu NSS. Nelze souhlasit s důvodem pro odmítnutí výslechu svědků. Žalobce těmito návrhy splnil svoji důkazní povinnost, a nelze mu vytýkat neunesení důkazního břemene. Žalovaný se dostatečně nevypořádal s uplatněnými námitkami. Žalovanému neznal specifika obchodního prostředí. Žalobce poskytl veškeré podklady, zástupci se osobně účastnili každého procesního úkonu správce daně.
6. Shrnutí skutkového stavu je neúplné, neobjektivní, zkreslené a nevyovídá o rozsahu uplatněných návrhů žalobce. K odvolacím důvodům žalovaný pouze popisuje, proti jakým tvrzeným argumentům žalovaného se žalobce bránil, aniž by se s námitkami žalobce jakkoliv vypořádal. Žalovaný k podpoření svých právních závěrů aplikuje judikaturu (v právním základu případu), která na daný případ nedopadá, je nepřiléhavá. Žalovaný měl aplikovat ustanovení § 73 odst. 5 ZDPH.
7. Žalovaný v bodě 27 užil terminologii nad rámce argumentace. Žalobce uvedl, jak se dodavateli seznámil a jak vzájemná spolupráce fungovala. Je nutné vycházet z materiálního

základu obchodu. Nejednalo se o běžnou činnost spočívající v poptávce a nabídce, vše bylo založeno u každého z dodavatelů na realizaci dodání zboží „ad hoc“.

8. K bodu 28 – ačkoliv žalovaný shledává rozpor v platbě, neznamená to, že se činnost nerealizovala. Jestliže kdokoliv z dodavatelů projeví přání platby v hotovosti, žalobce mu vyhoví. Z důkazů navržených žalobcem by bylo prokázáno, že materiál přijatý od dodavatelů byl spotřebován na konkrétní zakázky žalobce. Nelze předpokládat, že odběratel ví, kdo žalobci dodává materiál použitý při konkrétní zakázce.
9. K bodu 29 – při výslechu svědka N. projevil lítost nad jeho psychickým stavem a neměl snahu mu klást otázky, neboť svědek nebyl schopen vyhodnotit, co se děje. Mluvil zmatečně, ne k věci. Nepochopitelně se svědecká výpověď stala přesvědčivým důkazem.
10. Žalovaný byl při místním šetření obeznámen s nadbytečností skladu a skladového hospodaření žalobce. Ten od počátku tvrdí, že zakoupený materiál je věcí krátkodobé spotřeby, a tak nepotřebuje provozovat sklady a vést skladové hospodářství. Žalovaný není odborníkem na povrchové úpravy kovů, přesto tvrdí něco, co by bylo znaleckým posudkem vyvráceno.
11. K bodu 31 – ke dni podání žaloby je jednatelem a společníkem BIKESTONE stále pan M. S. Žalovaný staví své tvrzení na nepravdivém tvrzení svědka, který uváděl, že nezná jednatele žalobce, a současně popřel dodávku díla na nemovitosti, na které žalobce realizoval zakázku. Místo a stav nemovitosti žalobce popsal.
12. K bodu 32 – ve výpovědích nezaznělo, že by žalobce realizoval nákupy materiálu v provozovnách či sídlech dodavatelů. Žalobce vždy uváděl, že za společnosti jednaly osoby, které byly žalobci známé z dob dřívějších, nebo o osoby doporučené. Žalobci je líto zdravotního stavu pana N., nicméně před onemocněním pan N. podnikal a byl svéprávný. Žalobce nemá možnost kontrolovat, kdo se správcem daně a v jakém rozsahu v období let 2017 a 2018 komunikoval.
13. K bodu 33 - jedná o nepodložené a nesprávné tvrzení žalovaného, žalobce se dle něj měl dopustit protiprávního jednání, pokud nevedl skladové hospodářství. Skladové hospodářství se vede tam, kde se něco v nějakém množství skladuje. To je u žalobce vyloučeno, ve své provozovně měl vždy zbytky nespotřebovaných barev. Není zřejmé, jakým způsobem chtěl žalovaný zjišťovat skutečný stav. Aniž by měl žalovaný minimální znalost provozu žalobce, vytýká mu nedostatky, které se daly vyvrátit a vysvětlit jednoduchým a průkazným způsobem, který žalobce navrhoval.
14. Není pravdou, že by materiály byly nesprávně skladované. Na každé nádobě je popiska druhu barvy, výrobce a případně i odstín barvy. Neoznačené igelitové pytle se běžně dodávají od všech dodavatelů stejně. Žalobce odstraní karton a potom odebírá pytle po 25 kg. Ostatní kartony byly ve skladu s popiskou. Není pravdou, že se sklad nacházel v dezolátním stavu. Skladem je menší plechová hala. Jsou zde uskladněny prázdné sudy od ředidel, nikoli od barev, jak tvrdil správce daně.
15. K bodům 34 a 35 – žalovaný odkazuje na nepřiléhavou judikaturu. Žalovaný nemá bližší povědomí o specifických podmínkách předmětu podnikání žalobce. Je vyloučené, aby někdo jiný, než samotný žalobce znal podrobnosti o původu a cenách materiálu, a nelze se divit, že svědci nevznášeli požadavky na použité materiály. Samotný žalovaný v průběhu kontroly nezjistil, že by materiál byl žalobci dodán někým jiným než dodavatelí BIKESTONE,

SYNOVUS a stradema. Žalobci vznikl nárok na odpočet DPH, případně měl žalovaný postupovat podle § 73 odst. 5 ZDPH – měl provést žalobcem navržené důkazy.

III. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby, s námitkami žalobce nesouhlasí a odkazuje na napadené rozhodnutí. Zásady nebyly porušeny. Nebylo zpochybňováno uskutečnění plnění na výstupu, ale plnění na vstupu. Znalecký posudek by postrádal jakoukoliv vypovídací hodnotu. Výslech odběratelů nemohl nabídnout žádné stěžejní informace. Žalovaný se vypořádal se vznesenými námitkami. Ve shrnutí skutkového stavu je uvedeno nejpodstatnější resumé skutkového stavu. Právní základ případu obsahuje relevantní ustanovení ZDPH a daňového řádu, jakož i relevantní judikaturu. Žalobní námitky jsou nedůvodné.

IV. Jednání před Krajským soudem v Brně

17. Dne 1. dubna 2025 proběhlo ve věci jednání před Krajským soudem v Brně. Účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních k věci. Žalobce zdůraznil, že mu správce daně ani žalovaný neumožnili svým přístupem k věci prokázat, že předmětné plnění proběhlo. Zejména bylo odmítnuto vypracování znaleckého posudku. Žalobce také poukázal na specifickou práci, od které se odvíjí způsob evidence materiálu.

V. Posouzení věci soudem

18. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (správce daně), včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
19. Předmětem sporu v posuzované věci je, zda bylo možné žalobci odepřít za předmětná zdaňovací období nárok na odpočet DPH dle ust. § 72 a § 73 zákona o DPH, a to z důvodu neprokázání přijetí deklarovaných zdanitelných plnění (dodání barev, ocelové drti, materiálu (polyester), včetně dopravy, složení, skladování, popř. přípravy) od dodavatelů deklarovaných na daňových dokladech – BIKESTONE s.r.o. v likvidaci, DIČ: CZ29288398 (dále jen „BIKESTONE“), SYNOVUS s.r.o. v likvidaci, DIČ: CZ04073533 (dále jen „SYNOVUS“), a stradema s.r.o. – v likvidaci, DIČ: CZ29357543 (dále jen „stradema“).
20. Obecně lze říci, že daňový subjekt má v rámci daňového řízení povinnost prokázat skutečnosti, které sám tvrdí. Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence. Toto ustanovení však, jak již vícekrát potvrdil Ústavní soud (viz nálezy ze dne 24. 4. 1996, Pl. ÚS 38/95; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám.

21. Daňové řízení je v České republice postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti rozhodné pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení přitom vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, v posuzovaném případě z § 72 odst. 1 věty první zákona o DPH, podle něhož „nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti“, a z § 73 odst. 1 věty první zákona o DPH, dle kterého „plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem“. Žalobce byl tedy v daném případě, chtěl-li uplatnit nárok na odpočet DPH, povinen tvrdit a prokázat, že od jiné osoby, která byla v době transakce plátcem DPH, přijal zdanitelné plnění, které bylo fakticky realizováno, a že poskytnuté plnění bylo provedeno právě deklarovaným plátcem DPH.
22. Otázkou rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně se ve své judikatuře již nescíslněkrát zabýval Nejvyšší správní soud. Jeho judikaturu lze shrnout tak, že dle výše citovaných ustanovení je daňový subjekt povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt unese své důkazní břemeno, pokud předloží správci daně účetnictví splňující požadavky stanovené zákonem č. 563/1991 Sb., o účetnictví, zejména pokud jde o jeho správnost, úplnost, průkaznost a srozumitelnost. Současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2011, č. j. 5 Afs 24/2010-117). Existence účetních dokladů, tj. příjmových dokladů nebo faktur, totiž zpravidla sama o sobě neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006, č. j. 7 Afs 132/2004-99, a ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 54/2008-68). K obdobnému závěru dospěl i Ústavní soud, který uvedl, že „*důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu. Daňový doklad, který jen simuluje (bez rozdílu, zda jde o simulaci absolutní či relativní) uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a jeho předložení může vést k formulaci požadavku směřujícího k dokázání hmotně právního úkonu, tj. k důkazu existence zdanitelného plnění*“ (usnesení ze dne 29. 9. 2004, sp. zn. III. ÚS 365/04).
23. I když daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např.

rozsudek ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, či ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62).

24. Žalovaný v daném případě dospěl k závěru, že správce daně unesl své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu a prokázal existenci vážných a důvodných pochyb o souladu se skutečností.
25. Z obsahu správního spisu se podává, že žalobce unesl své primární důkazní břemeno, neboť v průběhu daňové kontroly předložil prvotní daňové doklady. Tímto žalobce splnil formální podmínky nároky na odpočet ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o DPH a důkazní břemeno přešlo na správce daně. Jak však vyplývá z konstantní judikatury, ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nejsou dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH, jestliže správci daně vzniknou pochybnosti, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v těchto dokladech deklarováno. Správce daně ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 24. 9. 2021, č. j. 4053059/21/3005-60564-711563 (dále jen „Výzva k prokázání skutečností“) zaslané žalobci specifikoval své důvodné pochybnosti ohledně žalobcem předložených dokladů. Specifikací důvodných pochybností správce daně prokázal, že o souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochybnosti. Tímto se důkazní břemeno přeneslo zpět na žalobce. Jelikož správce daně své důkazní břemeno unesl, bylo na žalobci, aby vyvrátil pochybnosti správce daně, resp. aby prokázal, že se zdanitelné plnění uskutečnilo tak, jak je uvedeno na daňových dokladech. Krajský soud má přitom na základě provedeného dokazování stejně jako žalovaný za to, že žalobce své důkazní břemeno neunesl, jelikož neprokázal přijetí zdanitelného plnění tak, jak bylo deklarováno na daňových dokladech (neprokázal, že přijal zdanitelné plnění od dodavatelů deklarovaných).

K námitce porušení základních zásad, § 92 daňového řádu a práva na spravedlivý proces

26. Žalobce namítá porušení základních zásad – zásada zákonnosti (§ 5 odst. 1 daňového řádu), zásada přiměřenosti (§ 5 odst. 3 daňového řádu), zásada poučovací (§ 6 odst. 3 daňového řádu), zásada vstřícnosti a slušnosti (§ 6 odst. 4 daňového řádu). Rovněž měl žalovaný dle žalobce porušit jeho právo na spravedlivý proces. Jelikož žalobce svá tvrzení, v čem přesně mělo dojít k porušení, žalobce nespécifikoval, soud připomíná, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta*“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Není úkolem soudu, aby blíže nespécifikovaná obecná konstatování žalobce sám rozváděl, a dotvářel tak za žalobce znění žalobních námitek. Krajský soud vytýkaná porušení zásad a práva žalobce na spravedlivý proces neshledal. Žalovaný, stejně jako správce daně, postupovali v souladu s těmito zásadami, se zákonem a ani v jejich postupu soud pochybení neshledal.
27. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný zabýval hodnocením správce daně stran jednotlivých důkazů a sám je hodnotil každý zvlášť a ve vzájemné souvislosti. Rovněž žalovaný hodnotil podklady, které správce daně doplnil v rámci odvolacího řízení, tj. seznámil žalobce prostřednictvím Seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení ze dne 27. 2. 2023, č. j. 7471/23/5300-21441-711676 (dále jen „Seznámení“). Nutno podotknout, že řízení, z kterého vzešlo napadené rozhodnutí, je

ovládáno zásadou jednotnosti řízení. Správní soud tedy hodnotí rozhodnutí správních orgánů vydaná v I. a II. stupni jako jeden celek (srov. např. rozsudek ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Správní soud nespátřuje v odůvodnění žalovaného stran odvolacích námitek pochybení.

K námitce prokázání přijetí plnění a jeho použití k ekonomické činnosti

28. Dle žalobce bylo prokázáno, že přijal deklarovaný materiál od dodavatelů, jakož že zdanitelná plnění byla použita k ekonomické činnosti. K tomuto soud poukazuje na správné tvrzení žalovaného, že v souzené věci nebylo daňovými orgány zpochybňováno uskutečnění plnění pro odběratele (plnění na výstupu) ani použití plnění k ekonomické činnosti, nýbrž daňové orgány zpochybňovaly přijetí plnění od deklarovaných dodavatelů (plnění na vstupu).
29. V rámci daňového řízení bylo zjištěno, že jednotlivý dodavatelé žalobcem tvrzená plnění nepotvrdili. Jednatel dodavatele SYNOVUS (P. N.) popřel jakoukoliv činnost pro žalobce, včetně toho, že by žalobce přímo oslovil. Jednatel dodavatele stradema (Mgr. F. K.) odepřel výpověď z důvodu nebezpečí trestního stíhání. Jednatel dodavatele BIKESTONE (M. S.) popřel, že by znal žalobce či jeho jednatele, k předloženým deklarovaným dokladům uvedl, že je nevystavil ani nepodepsal, nepřijal žádnou hotovost. Bylo zjištěno, že úhrada plnění probíhala v hotovosti, přestože je na daňových dokladech uveden způsob úhrady převodem s uvedením bankovního účtu žalobce. Rovněž žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil úhrady po stanoveném dnu splatnosti (doklad č. 0709201729 od dodavatele stradema s datem splatnosti 7. 10. 2017, pokladní doklad je ze dne 29. 12. 2017; doklad č. 2509201748 od dodavatele SYNOVUS s datem splatnosti 25. 10. 2017, pokladní doklad je ze dne 1. 6. 2018; daňový doklad č. 2018085 od BIKESTONE s datem splatnosti 15. 2. 2018, pokladní doklad je z 29. 3. 2018 a 30. 4. 2018 apod.) V napadeném rozhodnutí žalovaný dále poukázal na virtuální sídla dodavatelů, kdy tito nedisponovali žádným zázemím (majetkem, zaměstnanci) a své povinnosti vůči správci daně neplnili vůbec či je plnili se zpožděním. Dodavatelé byli vůči správci daně nekontaktní, po uskutečnění předmětných plnění se stali nespolehlivými plátcí (SYNOVUS dne 19. 11. 2017, BIKESTONE dne 26. 2. 2019 a stradema dne 19. 9. 2017). Dodavatelům byla posléze doměřena daň v řádu statisíců (společnost stradema) či v řádu milionů (SYNOVUS a BIKESTONE).
30. Žalovaný dle žalobce nevzal v úvahu, že na dokladech vystavených dodavateli je předmětem plnění pouze materiál, zatímco na dokladech vystavených žalobcem za uskutečnění plnění je jako předmět plnění specifikováno to, k čemu byl materiál použit. Závěr žalovaného, že z důvodu rozdílného označení materiálu na daňových dokladech od dodavatelů a odběratelům nelze dovodit použití deklarovaného materiálu k podnikatelské činnosti žalobce, je nesprávný, vycházející z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně uvedl, že žádný z odběratelů nepotvrdil, že materiál, který byl použit na realizaci zakázek, byl nakoupen právě od deklarovaných dodavatelů. Rovněž žalovaný vhodně poukázal na skutečnost, že s ohledem na nevedení skladové evidence není patrné, na které konkrétní zakázky, resp. k uskutečnění jakých zdanitelných plnění byla použita která barva zakoupená od kterého konkrétního dodavatele. Vzhledem k uvedenému se tak žalobce nemůže dovolávat prokázání přijetí předmětného plnění od deklarovaných dodavatelů.

31. Jak již soud uvedl výše, správce daně prostřednictvím výzvy k prokázání skutečností (v níž řádně vyjádřil své pochybnosti) přenesl zpět na žalobce důkazní břemeno (který jej prve unesl předložením daňových dokladů). V takové situaci je na žalobci, aby předložil další důkazy, které budou mít dostatečný důkazní potenciál pro rozptýlení pochybností daňových orgánů. Jelikož tyto pochybnosti žalobce žádným způsobem nevyvrátil, tj. nepředložil důkazy prokazující jeho tvrzení, nedošlo k opětovnému přenesení důkazního břemena na správce daně. Námitka žalobce tak není důvodná.

Neprovedení znaleckého posudku a neprovedení výslechu navrhaných svědků

32. Žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 Afs 69/2010-127 namítá, že navrhoval vypracování znaleckého posudku. Správce daně dle žalobce nerespektoval judikaturu NSS, znalce neustanovil, a důkazní návrh zamítl s tím, že si tento posudek má nechat vypracovat samotný žalobce.
33. K této námitce soud uvádí, že se ztotožnil se žalovaným, že v souzeném případě správce daně nebyl povinen nechat vypracovat znalecký posudek. Z předmětného rozsudku uváděným žalobcem zdejší soud dospěl k odlišnému závěru. Jednalo se v něm o to, že znalecký posudek vypracovaný daňovým subjektem nebylo možné považovat za znalecký posudek („neznamená, že by za znalecký posudek pro řízení podle daňového řádu bylo možno považovat cokoli“). Dle tohoto rozsudku znalecký posudek v řízení před správními orgány může podat pouze znalec, kterého v konkrétním řízení jako znalce ustanovil příslušný správní orgán. Žalovaný považuje za rozsudek za překonaný a odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2022, č. j. 17 Af 27/2021-73, kde městský soud uvedl, že: „Pokud jde o námitku neprovedení důkazu v podobě znaleckého posudku, soud uvádí, že z obsahu správního spisu předloženého žalovaným nevyplývá, že by žalobce takový znalecký posudek předložil, ač mu v tom nic nebránilo.“ Z rozsudku č. j. 1 Afs 69/2010-127 dle krajského soudu nevyplývá povinnost správce daně na návrh daňového subjektu nechat znalecký posudek zpracovat.
34. Z rozsudku NSS č. j. 1 Afs 69/2010-127 se podává, že znalecký posudek je pojmově spjat s využitím odborných znalostí znalce. Nejvyšší správní soud se charakterem a obsahem znaleckého posudku zabýval v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009-113, v němž dospěl k závěru, že znalci se ve správním nebo soudním řízení přibírají k tomu, aby jednak pozorovali skutečnosti, jejichž poznání předpokládá zvláštní odborné znalosti, jednak z takovýchto pozorování vyvozovali znalecké úsudky (posudky). Znalci se však nepřibírají, aby sdělovali úřadu nebo soudu své názory a úsudky o otázkách rázu právního nebo o otázkách, k jejichž správnému porozumění a řešení není zapotřebí odborných vědomostí nebo znalostí, nýbrž stačí, s ohledem na povahu okolností případu, běžná soudcovská zkušenost a znalost. Ve správním řízení vedle toho platí, že se znalec nepřibírá též tehdy, pokud správní orgán disponuje potřebnými odbornými znalostmi či si může opatřit odborné posouzení předmětných skutečností ze strany jiného správního orgánu. V rozsudku ze dne 5. 11. 2008, č. j. 1 As 59/2008-77, publikovaném pod č. 1946/2009 Sb. NSS pak konstatoval, že „znalci je vyhrazeno pouze zkoumání otázek skutkových, právní hodnocení náleží správním orgánům či soudům.“ Z této judikatury je patrné, že znalecký posudek se nemůže zabývat právními otázkami. Pokud to činí, nelze jej v takovém rozsahu za znalecký posudek vůbec považovat. Jelikož se v souzené věci jednalo o posouzení otázky právní (zpochybnění předložených důkazních prostředků), k níž jsou příslušné daňové orgány, a nejednalo se o posouzení otázky odborné, zadání znaleckého

posudku by bylo bezpředmětné. Postup žalovaného tak s rozsudkem NSS č. j. 1 Afs 69/2010-127 nebyl v rozporu. Dále lze k tomu připomenout, že správce daně nemusí provést veškeré navrhované důkazy, pouze ty, kterými je možno odstranit jeho pochybnosti o tvrzeních daňového subjektu (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2014, č. j. 10 Afs 53/2014-72).

35. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně podotkl, že to byl právě žalobce, kdo měl zajistit vedení skladové evidence, a tedy si měl zajistit dostatečnou auditní stopu k prokázání fakticity přijetí deklarovaného materiálu od deklarovaných dodavatelů. Daňové orgány nejsou povinny prokazovat, jak se ve skutečnosti odehrál účetní případ, o jehož souladu s předloženými daňovými doklady má pochybnosti; tuto povinnost má výhradě daňový subjekt (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005-72 či ze dne 4. 4. 2024, č. j. 1 Afs 45/2023-82). Daňové řízení není založeno na zásadě vyšetřovací a je tak pouze věcí daňového subjektu, jaké důkazy předloží či navrhne. Jak žalovaný správně uvedl ve svém vyjádření, jelikož žalobce nepředložil navrhovaný znalecký posudek (byť byl sám přesvědčen o jeho důkazní síle), nelze pak žalovanému vyčítat neunesení důkazního břemene žalobce, natož že jeho unesení nebylo žalobci umožněno.
36. Je to právě daňový subjekt, kdo prokazuje soulad faktického stavu se stavem deklarovaným, a tedy je na něm, aby prokázal, co sám tvrdí. Těto povinnosti se nemůže zbavit požadavkem vypracování znaleckého posudku po správci daně, pokud si sám dostatečnou auditní stopu nezajistil.
37. Dále žalobce navrhoval výslech svědků, které měly prokázat, že deklarovaný materiál zakoupený od dodavatelů byl na zakázky odběratelů skutečně zužitkován. Žalovaný k tomu uvedl, že není jeho povinností mechanicky všechny v průběhu navržené důkazy provést a je povinen uvážit, zda je provedení navrhovaných důkazů nezbytné. Žalovaný odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09, jenž je na daňové řízení aplikovatelný.
38. V zásadě nelze spatřovat porušení procesních práv účastníka pouze v tom, že rozhodující subjekt nevyhoví všem jeho důkazním návrhům (nález Ústavního soudu ze dne 21. března 2002 sp. zn. I. ÚS 55/01, N 36/25 SbNU 279). Na druhou stranu tento proces nemůže vykazovat prvky libovůle rozhodujícího orgánu. V souladu s tím Ústavní soud v žalovaném uvedeném nálezu (ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09) stanovil, že neakceptování důkazního návrhu účastníka lze ospravedlnit (1) z důvodů nadbytečnosti navrhovaného důkazu; (2) jestliže tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení a (3) pokud důkaz není s to ani ověřit, ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencí.
39. V nyní řešené věci žalovaný řádně zdůvodnil, že je patrné, že správce daně v případě navrhovaných výslechů postupoval v souladu s touto judikaturou, pročez neprovedl výslech svědků z důvodu naplnění třetího důvodu pro nevyhovění důkazního návrhu, tj. důkaz není s to ani ověřit, ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, nedisponuje vypovídací potencí. Jak žalovaný správně v napadeném rozhodnutí uvedl, správce daně nezpochybňoval uskutečnění plnění žalobcem na výstupu (dodání odběratelům, tedy že byl materiál zužitkován), ale dodání plnění deklarovanými dodavateli (tj. plnění na vstupu), přičemž pochybnosti o splnění hmotněprávních podmínek by nemohly výslechy odběratelů odstranit a přinést zásadní informace, a to i s ohledem na jejich předcházející odpovědi na

výzvy správce daně k poskytnutí údajů, z nichž vyplynulo, že odběratelé nemají povědomí o tom, od koho byl materiál použitý na uskutečnění jejich objednávek porízen (viz např. Poskytnutí součinnosti od D. S. ze dne 25. 1. 2022, č. j. 334220/22/3005-60050-712819; odpověď na výzvu k součinnosti ze dne 26. 1. 2022, č. j. 331935/22/3005-60050-712819; odpověď na výzvu k součinnosti ze dne 26. 1. 2022, č. j. 362836/22/3005-60050-712819 atd.).

40. Vzhledem k uvedenému tedy nelze než souhlasit s postupem daňových orgánů, které neprovedly žalobcem navrhované důkazy – znalecký posudek a svědecké výpovědi.

K námitkám nevypořádání se s odvolacími námitkami

41. Žalobce namítá, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s uplatněnými námitkami, včetně navrhovaných důkazních prostředků. K důkazním prostředkům se soud již vyjádřil výše. Jelikož žalobce nekonkretizuje, které námitky nebyly vypořádány, nemohl se krajský soud s touto námitkou zabývat podrobněji. Konstatuje však, že v napadeném rozhodnutí nespátňuje pochybení v tom, že by žalovaný některou z námitek žalobce opomněl vypořádat. To, že žalobce se závěry žalovaného nesouhlasí, nelze považovat za nedostatečné vypořádání jeho námitek.
42. Skutečnost, že dle žalobce žalovaný neznal specifika obchodního prostředí a že se jeho zástupci se osobně účastnili každého procesního úkonu správce daně, nemůže mít na nedostatečnost předložených důkazů žalobcem vliv. Námitka, že doklady a úkony žalobce byly správcem daně zpochybněny, aniž by žalobci bylo umožněno prokázat správnost uplatnění nároku na odpočet daně, čímž došlo k porušení práva žalobce na spravedlivý proces, je nedůvodná. To, že žalobce poskytl dle jeho názoru dostatečné důkazy, sama o sobě neznamená, že tyto budou dostačující k unesení jeho důkazního břemene stran naplnění hmotněprávních podmínek pro přiznání nároku na odpočet daně. Žalovaný řádně uvedl, jaké jsou pochybnosti a z jakého důvodu důkazní prostředky předložené žalobcem postrádají dostatečný důkazní potenciál, případně proč některé z navržených důkazů nebyly provedeny. Lze mít za to, že se daňové orgány dostatečně obeznámily s podnikatelskou činností žalobce – podnikly kroky k co nejúplnějšímu zjištění skutkového stavu (místní šetření, informace o dodavatelích, svědecké výpovědi dodavatelů, odpovědi odběratelů na výzvy k poskytnutí údajů). Žalovanému nebylo nijak upřeno jeho právo na spravedlivý proces.

K námitkám stran jednotlivých bodů napadeného rozhodnutí

43. Žalobce dále zpochybňuje jednotlivé body napadeného rozhodnutí žalovaného.
44. Shrnutí skutkového stavu je dle žalobce neúplné, neobjektivní, zkreslené a nevypovídá o rozsahu uplatněných návrhů žalobce v daňovém řízení, respektive jsou žalovaným bagatelizovány. Soud považuje za vhodné upozornit na to, že předmětná část napadeného rozhodnutí má název „stručné“ shrnutí skutkového stavu. Z toho vyplývá, že zde žalovaný krátce uvedl to nejpodstatnější a nastínil, o co v předmětné věci šlo. Podrobné zdůvodnění žalovaný dále uvádí v odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný ve svém shrnutí vychází z daňového řízení – veškeré podklady a úkony správce daně, důkazní prostředky, návrhy a námitky žalobce jsou uvedeny ve zprávě o daňové kontrole a jsou obsahem správního spisu. Námitku žalobce tak soud neshledal důvodnou.

45. Dále žalobce namítá, že se žalovaný s odvolacími námitkami obsaženými v bodech 6 až 15 nevypořádal. Krajskému soudu nezbyvá stran této námítky ničeho než odkázat na řádné vypořádání všech odvolacích námitek žalovaným v bodech 38 až 71 napadeného rozhodnutí.
46. Žalobce se domnívá, že žalovaným aplikovaná judikatura v právním základu případu nedopadá na daný případ. V souzené věci jde o neprokázání splnění hmotněprávních podmínek žalobcem, a to neprokázání faktického přijetí deklarovaného plnění od deklarovaných dodavatelů. Právní základ obsahuje informace o břemenu tvrzení, břemenu důkazním, dostatku jednotlivých důkazů. Žalobce je názoru, že unesl důkazní břemeno a že poskytl dostatek důkazů. Krajský soud není srozuměn s tím, proč žalobce rozporuje právní základ případu, pokud sám tvrdí, že unesl důkazní břemeno. Právní základ případu se totiž primárně týká právě unesení důkazního břemene, což zahrnuje nejen důkazní břemeno samotné, ale i předložené důkazy a jejich hodnocení. Právní základ napadeného rozhodnutí obsahuje relevantní informace, které daňové orgány v případě žalobce aplikovaly.
47. Žalovaný měl dle žalobce aplikovat také ustanovení § 73 odst. 5 ZDPH (*Neobsahuje-li doklad pro prokázání nároku na odpočet daně všechny předepsané náležitosti daňového dokladu, lze nárok prokázat jiným způsobem*). Soud k tomu uvádí, že žalobci byl poskytnut dostatečný prostor pro to, aby předložil daňovým orgánům důkazní prostředky a prokázal oprávněnost nároku na odpočet daně jiným způsobem než právě daňovým dokladem. K tomu však nedošlo. Jednou z náležitostí daňového dokladu je označení osoby uskutečňující plnění (§ 29 odst. 1 písm. a) ZDPH). Jelikož byla tato náležitost daňovými orgány zpochybněna, a žalobce nepředložil dostatečné důkazy pro svá tvrzení, neunesl své důkazní břemeno.
48. K bodu 27 žalobce uvádí, že žalovaný užil terminologii nad rámce argumentace. Žalobce několikrát uvedl, jakým způsobem se s dodavatelem seznámil a jak spolupráce fungovala. Při hodnocení důkazů je třeba vycházet z materiálního základu. Nejednalo se o běžnou činnost spočívající v poptávce a nabídce, vše bylo *ad hoc*. Soud k tomu uvádí, že žalobce nijak nespecifikuje, v čem byla použita terminologie nad rámec argumentace. Soud nic takového v bodě 27 nespaturuje. V souzené věci není podstatné, jak žalobce navázal s dodavatelem spolupráci, ale to, zda žalobce unesl důkazní břemeno stran prokázání tvrzení, že žalobce od deklarovaných dodavatelů (popř. jiného plátce daně) fakticky přijal deklarovaný materiál. K tomu však nedošlo. Námitka je nedůvodná.
49. K bodu 28 žalobce uvádí, že ačkoliv žalovaný shledává rozpor v platbě, neznamená to, že se vzájemná činnost nerealizovala. Z důkazů navržených žalobcem (ze znaleckého posudku a výslechu svědků) by bylo prokázáno, že materiál od dodavatelů byl spotřebován na konkrétní zakázky na daňových dokladech vystavených žalobcem. Nelze vycházet z toho, že každý odběratel ví, kdo žalobci dodává materiál. K předmětným platbám krajský soud uvádí, že se jednalo toliko o jedno ze zjištění správce daně, které společně s ostatními zjištěními přispěla k jeho pochybnostem, což mělo za následek neprokázání splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně. Upřednostnění hotovostní platby nevyplývá ze svědeckých výpovědí, stejně jako to, že by dodavatelé navázali obchodní spolupráci se žalobcem či že by jej osobně navštívili. Stran spolehlivého prokázání spotřeby deklarovaného materiálu na objednávky prostřednictvím znaleckého posudku a navrhovaných svědeckých výpovědí se zdejší soud již vyjádřil výše.
50. K bodu 29 žalobce uvádí, že při výslechu svědka N. projevil lítost nad jeho psychickým stavem a neměl snahu mu klást otázky, neboť tento nebyl schopen vůbec vyhodnotit, co se

děje, mluvil zmatečně a ne k věci. Tato svědecká výpověď se však stala pro správní orgány zcela přesvědčivým důkazem. Soud uvádí, že pan P. N., jednatel společnosti SYNOVUS, vypovídal za přítomnosti svého opatrovníka. Odpovídal na srozumitelné otázky správce daně stran obchodní spolupráce se žalobcem. O chodu společnosti nevěděl, jelikož vystupoval pouze formálně za slíbený obnos od pana Š., žalobce neznal, nepotvrdil vystavení dokladů ani dodání plnění (protokol ze dne 29. 6. 2021, č. j. 3270146/21/3005-60564-711563). Z uvedeného protokolu vyplývá, že žalobce svého práva pokládat dotazy využil. Z protokolu nevyplývá, že by svědek neodpovídal k věci. Vzhledem k ostatním pochybnostem však nebyla tato svědecká výpověď jediným důkazním prostředkem zpochybňujícím tvrzení žalobce vztahující se k plněním od dodavatele. Námitka je nedůvodná.

51. Žalovaný dle žalobce vágně hovoří o skladovém hospodaření i přesto, že byl při místním šetření obeznámen s nadbytečností skladu a skladového hospodaření žalobce. Materiál je věci krátkodobé spotřeby, není třeba provozovat sklady a vést skladové hospodářství. I z tohoto důvodu žalobce navrhoval vypracování znaleckého posudku. Žalovaný není odborníkem na povrchové úpravy kovů, přesto však tvrdí něco, co by bylo znaleckým posudkem bezesporu vyvráceno. K tomuto soud uvádí, že místní šetření a při něm učiněná zjištění nepřispěly k odstranění pochybností správce daně ve vztahu k prokázání nároku na odpočet daně. Žalovaný správně v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce nepředložil skladovou evidenci, v níž by byl přehled o stavech dodaného zboží apod. Není zřejmé, jak by znalecký posudek osvětlil, že u žalobce by sklad byl nadbytečný, neboť z ničeho nevyplývá, jak byl který materiál skladován a použit. K tomuto by právě vedl řádný přehled o zboží a jeho naskladnění/vyskladnění. Bylo tak na žalobci, aby řádně vedl skladovou evidenci, čímž by mohl prokázat svá tvrzení a unést tak důkazní břemeno, které ho tížilo.
52. K bodu 31 žalobce uvádí, že ke dni podání žaloby je jednatelem a společníkem ve společnosti BIKESTONE stále pan M. S. Žalovaný staví tvrzení na nepravdivém tvrzení svědka. Žalovaný nevyhověl přezkumu pravdivosti tvrzení svědka, který uváděl, že nezná jednatele žalobce, a současně popřel dodávku díla na nemovitosti, na které žalobce realizoval zakázku. Místo a stav nemovitosti žalobce popsal a tato se nachází ve vlastnictví manželky svědka. Soud k tomu uvádí, že žalobce sám označil M. S. jako osobu, s níž navázal obchodní spolupráci a s níž jednal. Ve svědecké výpovědi pan M. S. tvrzení žalobce popřel (viz protokol o výsledku svědka ze dne 6. 11. 2020, č. j. 4311294/20/3005-60564-711563). K nemovitosti uvedl, že dům sice kdysi postavil, ale dodnes tam není plot a branka, tudíž nemohl chtít dodání barev a abraziv. Jelikož jsou tvrzení svědka a žalobce v rozporu, bylo na žalobci, aby předložil další důkazy prokazující jeho tvrzení. Žalovaný tedy nestaví na nepravdivém tvrzení, ale na výpovědi svědka, jenž je s tvrzením žalobce v rozporu, společně s dalšími pochybnostmi, které v daňovém řízení vplynuly.
53. K bodu 32 žalobce uvádí, že v žádné výpovědi nezaznělo, že by žalobce realizoval nákupy materiálu v provozovnách nebo sídlech dodavatelů. Žalobce vždy uváděl, že se jednalo o společnosti, za které jednaly osoby, které byly jednatelem žalobce známé či osoby doporučené. Žalobce nemá žádnou možnost kontrolovat, kdo se správcem daně a v jakém rozsahu v období let 2017 a 2018 komunikoval. Žalovaný ve svém vyjádření k tomuto uvedl, že žalobce chybně interpretuje jednu z mnoha okolností, jež ve svém souhrnu zavdaly správci daně pochybnosti o oprávněnosti nároku na odpočet daně. Správce daně toliko poukázal na to, že deklarovaní dodavatelé sídlili na virtuálních sídlech, neměli zaměstnance ani

nedisponovali žádným zázemím. Přitom však dle žalobce uskutečňovali obchody s materiálem v rádech statisíců korun českých. K této námitce soud uvádí, že v předmětném řízení vyplynulo, že dodavatelé obchodní vztahy s žalobcem popřeli (popř. odmítli vypovídat), a není tak důležité, kde k realizaci nákupů došlo. Pochybnosti správce daně byly dostatečné, nejednalo se pouze o výpovědi dodavatelů. Žalobci nebylo kladeno k tíži, že měl kontrolovat, zda dodavatelé komunikují či nekomunikují se správcem daně. Tyto námitky tak soud shledal nedůvodnými.

54. K bodu 33 žalobce uvádí, že se skladové hospodářství vede tam, kde se něco v nějakém množství skladuje, což je u žalobce vyloučeno. Žalobce měl v provozovně pouze zbytky nespoteřovaných barev. Není zřejmé, jakým způsobem chtěl žalovaný zjišťovat skutečný stav. Údajné nedostatky se daly vyvrátit a vysvětlit způsobem, který žalobce navrhoval, na který ale žalovaný nereagoval. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný tvrdil, že se nevedením skladové evidence žalobce dopustil protiprávního jednání, jak žalobce tvrdí. Žalovaný uvedl toliko, že tímto důkazem by žalobce mohl prokázat svá tvrzení (žalobce měl na adrese sídla zbytky barev a materiálu), neboť s ohledem na předložené důkazy měl o jejich prokázání pochybnosti. Skladová evidence je důkazem, který by mohl prokázat tvrzení žalobce. Jestliže ji nevedl, nelze tvrdit, že si zajistil takové důkazní prostředky, které budou mít dostatečný důkazní potenciál pro prokázání jeho tvrzení o tom, že přijal deklarovaná plnění od deklarovaných dodavatelů. K důkazům, jež žalobce navrhl, se již soud vyjádřil výše. Námitka je nedůvodná.
55. Žalobce namítá, že materiály používané žalobcem byly skladované správně. Není pravdou, že se sklad žalobce nacházel v době místního šetření v dezolátním stavu. Skladem je menší plechová hala, v níž jsou uskladněny prázdné sudy od ředidel, nikoli od barev. Nádoby od barev bývají běžně vlivem přelévání do různých nádob pocákané od barev. Na každé z těchto nádob je však vždy štítek s označením barvy. Soud k těmto námitkám uvádí, že tyto jsou k nyní řešené věci bezpředmětné. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že má za to, že se jedná o zkopírování žalobní námitky k žalobě vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 29 Af 11/2023, avšak k nyní řešené kauze je zcela bez jakékoliv vazby a z tohoto pohledu i irelevantní. Po nahlédnutí do žaloby ve věci sp. zn. 29 Af 11/2023 se s žalovaným krajský soud ztotožnil. V souzené věci není podstatné, jakým způsobem (zda správně či nikoliv) žalobce zboží skladoval a žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto skutečnost neuvádí. Zásadní bylo, že nebylo možné určit, od koho jaký materiál byl žalobcem přijat.
56. K bodům 34 a 35 žalobce namítá, že žalovaný nemá bližší povědomí o předmětu podnikání žalobce. Je vyloučené, aby někdo jiný než žalobce mohl znát podrobnosti o původu a cenách materiálu. Žalovaným argumentuje nepřiléhavou judikaturou. Samotný žalovaný nezjistil, že by předmětný materiál byl žalobci dodán někým jiným než dodavatelé BIKESTONE, SYNOVUS a stradema. Žalobci vznikl nárok na odpočet. Shledal-li žalovaný daňové doklady nedostatečné, měl postupovat podle ust. § 73 odst. 5 ZDPH a provést všechny žalobcem navržené důkazy. Nevyhovění návrhům na provedení důkazů považuje za popření práva na spravedlivý proces.
57. Dle krajského soudu byly výše uvedené námitky již zodpovězeny. Žalobce nepředložil dostatečné důkazy o tom, že přijal plnění od dodavatelů deklarovaných na daňových dokladech. Vzhledem k absenci dostatečného důkazního potenciálu tak nemohl očekávat, že mu bude správcem daně přiznán nárok na odpočet. Co se týče námitky, že ani žalovaný

v průběhu kontroly nezjistil, že by předmětný materiál byl žalobci dodán někým jiným než dodavatelé BIKESTONE, SYNOVUS a stradema, tato skutečnost hraje v neprospěch žalobce. Žalovaný postupoval správně, nezjistil, že by žalobce přijal plnění od těchto dodavatelů ani od jiného plátce daně (ve smyslu rozsudku SDEU ze dne 9. 12. 2021 C-154/20 Kemwater ProChemie a s tím souvisejícím rozsudkem NSS ze dne 23. 3. 2022 č. j. 1 Afs 334/2017-208). Nebylo tak prokázáno naplnění hmotněprávních podmínek pro přiznání nároku na odpočet daně. Soud opětovně akcentuje, že daňové řízení není založeno na zásadě vyšetřovací a je pouze věcí daňového subjektu, jaké důkazy předloží či navrhne. V souzené věci žalobcem navržené důkazy však nebyly s to prokázat ničeho ve vztahu k přijetí plnění od deklarovaných dodavatelů.

58. S ohledem na uvedené soud neshledal v postupu daňových orgánů pochybení a dospěl k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno, jenž na něj bylo řádně prostřednictvím výzvy k prokázání skutečností přeneseno.
59. Krajský soud je tedy přesvědčen, že za popsané procesní situace a skutkových okolností se žalobci nepodařilo prokázat naplnění hmotněprávních podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH ze sporných plnění.

V. Závěr a náklady řízení

60. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
61. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 1. dubna 2025

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu